

ex folis justis Ecclesiam componit Quesnellus: hic eam solis Galliarum finibus circumscribit, excludens Germaniam, Poloniam, Hispaniam, Lusitaniam, Indias, Belgii quoque Hispanici, modò Cæsarei, partem præcipuam. Sed & in ipsa Gallia, si Jansenistas excipias, sapientiores passim Theologi sunt, quàm ut cæterarum omnium Nationum doctores Pontificiæ faventes autoritati *futiles* censeant; vel, ut alius Jansenista loquitur, *vix sibi dignos*. Cumulum audaciæ Quesnellus addit pag. 52. ita concludens: *Contra hoc Decretum, aliquid magnum esset audendum; sed quia vellet Curia Romana sibi fieri satis, consultius est nihil omnino agere, & Decretum contemnere*. Nunc rursus arbitrum posco quemcunque lectorem, cum talis Author demissionem animi sui prædicare Pontifici sinè hypocriti possit, quasi *satis conscius tenuitatis suæ*; & *tantillum hominem* non mereri, ut in eum *tanti Pontificis indignatio provocetur*.

Aliis provocatoribus, & accusatoribus Quesnellus non eget, ipse suus, cæteris omnibus silentibus, maximè sonorus pridem accusator, & contra se testis irrefragabilis. Unde ad illud, quod Quesnellus hic CLEMENTI XI. queritur, *sæpe tentatum ut in se tantillum hominem tanti Pontificis indignatio provocaretur*; Respondebo cum S. Bernardo Epist. 192. ad Guidonem Cardinalem de Petro Abailardo *Ego non eum accuso apud Patrem: est qui eum accuset, liber suus*. Et quidem Quesnellum accusat, & convincit liber suus non unus, sed multiplex, & scripta infanda ipsius manu exarata. Ut enim seponam tantisper *epistolam Abbatis fictitii*, & libellos anonymos, negare nec poterit, nec volet *Dissertationes, & Notas in Opera Sancti Leonis*, quas suas esse semper publicè professus est. De his extat Eruditissimi Christiani Lupi Doctoris Lovaniensis ex ordine S. Augustini non recusandum Quesnello judicium lib. de appellationibus in Epistola dedicatoria Sanctissimo Domino nostro Innocentio XI. „ Opera, inquit, Divi Leonis à Patre Quesnello edita, adeò sunt rugosa, ut etiam ipsum, cuius Encomiasten agunt, invadant magnum Leonem, asseverantia eum, dum suæ Cathedralæ phylacteria studet ampliare, excessisse in Canones, in Provincialium Synodorum jura, in privilegia, & libertatem Ecclesiarum. Quin & ipsum impetit Apostolorum Principem, ejusque Divinam potestatem quâ à Christo Domino accepit solvere omnia, & suos in iniquæ damnationis salo fluctuantes, aut naufragantes fratres confirmare. Romanas totius mundi appellationes contendit esse non à Divina

„ majestate impertitam Romanæ Cathedralæ „ autoritatem; sed nescio quod Hosii „ dubensis Episcopi, & Sardicensis, non „ Oecumenicæ Synodi fragile indultum. „ Quin imò prorumpit ulterius; etenim scribit: *Certissimè evincitur Orientales ab Occidentalium ore tum temporis non pependisse*. „ Est diserta, ac lucida professio Eusebiani „ Schismatis.

Dein pag. 143. „ Hic est omnino primus „ mus fons, ex quo Paschasius Quesnellus, „ ac ejus Symmissæ, potant turbidas aquas, „ & ex ipsis universam Ecclesiam student „ contra Apostolicam Sedem inebriare.

Pag. 365. „ Paschasius Quesnellus clamat etiam, Africanam Ecclesiam nunquam „ appellasse ad Apostolicam Sedem, adeoque has appellationes esse novellam usurpationem. Hoc ipsum clamat. Joannes „ Calvinus, Marcus Antonius de Dominis, „ alique professi hostes Romani Primatus.

Pag. 608. „ Nescio quod hominum „ genus non minori hodie erga Apostolicæ „ Sedis dignitatem odio æstuat, quàm Martinus Lutherus, aut Joannes Calvinus erga „ plures Catholicas veritates.

Hanc itaque de se, & suis censuram audiatur Quesnellus ab eodem celeberrimo Augustini discipulo pag. 923. „ Quod periculosa „ sæ novissimorum dierum tempora immineant, plura vix sinunt dubitare. Horum „ characterem nobis jam pridem prædixit „ Apostolus: *Erunt homines seipfos amantes, cupidi, elati, superbi, parentibus non obediens*; Illi præsertim parenti, quem „ omnis sub cœlo Ecclesia semper appellavit Patrem Patrum. De Diabolo verissimè „ scripsit in libros de Civitate DEI lib. 18. „ cap. 51. Sanctus Augustinus: videns Diabolus „ templum demonum deserit, & in nomen liberantis Mediatoris currens genus „ humanum, hæreticos movit, qui sub nomine Christiano doctrinæ resisterent Christianæ; quasi possent indifferenter sinè ulla „ correptione haberi in civitate DEI, sicut „ civitas confusionis indifferentes habuit „ Philosophos inter se diversa, & adversa „ sentientes.

Credite Quesnellus CLEMENTEM XI. „ ignarum esse eorum quæ in damnatis ad Sancti Leonis opera dissertationibus contra „ Autoritatem Apostolicæ Sedis effutiit? Existimatne Pontificem nescire, quæ furore „ æstuans contra Decretum Sacræ Congregationis Indicis à Clemente X. approbatum, „ scripsit? videlicet, *Non esse Decretum, sed libellum famosum; Divinæ legi, & bonis moribus contrarium; Congregationem illam non esse „ sacram*